

Král ledovců

ČÍNSKÝM PAMÍREM VE STOPÁCH SVENA HEDINA

Král ledovců, 7546 metrů vysoký Muztagh Ata, se tyčí v čínské části Pamíru a je považován za jeden z nejkrásnějších štítů světa. Jurty na jeho svazích obývá od svých krajanů neprostupnou hranicí oddělená komunita kyrgyzských pastevců, jejíž život se od doby, kdy ji před více než sto lety navštívil slavný cestovatel Sven Hedin, snad vůbec nezměnil.

Muztagh Ata (7546 m) je druhou nejvyšší horou Pamíru.

Slunce zapadalo a purpurové červánky uhasínaly na západních svazích Muztagh Atu. Když se objevil měsíc v úplňku nad skalními stěnami jižní strany ledovce, vyšel jsem ven a obdivoval se největším divům přírody, jaké jsem kdy v Asii spatřil.

Tak líčí své dojmy z pobytu v této odlehle části světa známý švédský cestovatel Sven Hedin (1865 – 1952). V kyrgyzském táboře na úpatí Krále ledovců strávil v létě roku 1894 několik týdnů, které pak později popsal v jednom ze svých cestopisů. Z poutavého vyprávění je dobře patrné, jak silný dojem udělaly na tohoto protřelého světoběžníka majestátní velehory východního Pamíru.

Nebezpečná silnice

Prásk! Ohlušující rána doprovázená několika kanásobnou ozvěnou otřásla hlubokým horským kaňonem. Stáli jsme na čínské straně proslulé Karakoram Highway a čekali, až vo-

jáci postupně odstřelí zával, který blokoval cestu. Na této strategické silnici, jež spojuje Říši středu s Pákistánem a překonává hned čtyři nejvyšší pohoří světa, je to rutinní záležitost. Velehory v srdci Asie jsou z geologického pohledu velmi mladé a stále se formují. Sesuvy kamenů i celých skal jsou tu proto na denním pořádku.

Mrak prachu se ještě ani nestačil usadit a náš autobus se dal opět do pohybu. Po pár kilometrech však znovu zastavujeme. Cesta je tak rozbitá, že se zdá nemožné, aby po ní autobus projel. Řidičův pomocník byl však připraven na každou situaci. Přes největší díry položil velké fošny, které pro jistotu vzlal celou dobu na střeše, a jelo se dál.

Pod sedmitisícovkou Kongur vystřídala rozbitou asfaltku úzká skalnatá římsa. Z jedné strany silnice se na nás šklebila sto metrů hluboká propast a na druhé se zas zvedaly podezřele převísle skalní bloky. Tahle kombi-

nace nevěstila nic dobrého. Řidič však k mému zděšení nijak nepřízpůsobil jízdu stavu vozovky.

Cesta vedla téměř stále po okraji propasti. Občas se na dně objevil vrak auta či nákladáku. Nad těmi dobře viditelnými řidič vždy zpomalil, aby si je cestující mohli prohlédnout. Prozradil, co o neštěstí ví, nebo jen zvedl několik prstů – podle toho, kolik měla nehoda obětí. Nemusím snad ani dodávat, jak moc jsem si vydechl, když se na obzoru objevila nezaměnitelná silueta Krále ledovců a nebezpečná cesta byla za námi.

Slaný čaj

Pod horou Muztagh Ata míjí Karakoram Highway nádherné jezero Karakul (také Malý Karakul – neplést s jezerem Karakul v Tádžikistánu). Právě tady jsem se nechal vysadit a vydal se podél jeho břehu ke skupině jurt. Domorodci mě spatřili už z dálky a několik